

Πρόλογος

ΘΑ ΕΒΡΕΧΕ. Η ΚΟΠΕΛΑ ήταν σίγουρη γι' αυτό. Ο αυχέννας της την πονούσε, σίγουρο σημάδι για την αλλαγή του καιρού. Οι φίλοι της τη φώναζαν «Χέλεν Τρόνσταντ»¹ επειδή προέβλεπε με θαυμαστή ακρίβεια τις ξαφνικές βροχοπτώσεις. Εκείνη αστειευόταν λέγοντας ότι πρόκειται για κληρονομικό χάρισμα, μιας και η μητέρα της υπέφερε από την ίδια «πάθηση», η οποία της φανέρωνε τα καπρίτσια του διπολικού καιρού του Νέρκε.

Η κοπέλα ανατρίχιασε – όχι εξαιτίας μιας ψυχρής ριπής ανέμου η οποία ξύρισε τον σβέρκο της, τρυπώντας την ύπουλα μέσα από το πλεγμένο με μαλλί μερίνο κασκόλ της, ούτε εξαιτίας του πηχτού σκοταδιού το οποίο είχε αρχίσει να χρωματίζει τον ουρανό με σκούρες αποχρώσεις ήδη από τις τεσσερισημίσι. Ήταν άλλωστε συνηθισμένη στις μοναχικές απογευματινές βόλτες στο δάσος κοντά στο σπίτι της παρέα με την Μπέτι, το μαύρο ροτβάιλερ που είχε υιοθετήσει μαζί με το αγόρι της πριν από σχεδόν μία πενταετία. Ωστόσο, από τη

¹ Διάσημη Σουηδή μετεωρολόγος η οποία εμφανίζεται σε τηλεοπτικές εκπομπές του SVT.

στιγμή που έκλεισε την πόρτα του σπιτιού της και άρχισε να περπατάει στο λασπωμένο μονοπάτι, δεν μπορούσε να διώξει από μέσα της μια δυσοίωνη αίσθηση, η οποία είχε κολλήσει στο πίσω μέρος του λαιμού της σαν τη δυσάρεστη γεύση ενός φαρμάκου και την εμπόδιζε να καταπνεί.

Ήταν σίγουρη –δίχως να ξέρει το γιατί– πως κάτι την παρακολουθούσε.

Σταμάτησε και, τραβώντας την Μπέτι κοντά, κοίταξε γύρω της. Το γνώριμο δάσος τής φαινόταν τώρα ξένο. Τα δέντρα υψώνονταν απειλητικά, σκουρόχρωμοι καλικάντζαροι που έκρυβαν πλάσματα τα οποία παραμόνευαν με κακόβουλες προθέσεις. Κάθε σκιά έμοιαζε με κοκαλιάρικο χέρι που απλωνόταν έτοιμο να τυλιχτεί γύρω από τους αστραγάλους της προτού την τραβήξει για πάντα μέσα στο σκοτάδι.

Προσπάθησε να αποτινάξει από πάνω της αυτή την αίσθηση με ένα τρέμουλο των ώμων της, όπως τότε που ήταν μικρή και ο πατέρας της την ανάγκαζε να κατεβαίνει στο σκοτεινό κελάρι για να φέρει τις πατάτες που θα έβραζαν για βραδινό, και στη συνέχεια συνέχισε να περπατάει μπροστά, σφίγγοντας το λουρί του ροτβάιλερ. Κι όμως, αυτή δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε νιώσει αυτή τη δυσάρεστη αίσθηση καθώς έκανε τον απογευματινό της περίπατο. Την τελευταία εβδομάδα γυρνούσε το κεφάλι για να δει πίσω από τον ώμο της περισσότερες φορές απ' ό,τι συνήθως, αφουγκραζόταν με προσοχή, προσπαθώντας να ακούσει τον ήχο κάποιου βήματος το οποίο δεν ήταν δικό της.

Στο δάσος αυτό, της έλεγε ο παππούς της, κυκλοφορούσε ένα ντράουγκρ, ένας νεκρός που είχε επιστρέψει στη ζωή.

Η λέξη αντήχησε απειλητικά μέσα στο κεφάλι της. *Ντράουγκρ*. Αυτό που έκανε το ντράουγκρ τρομακτικό δεν ήταν τόσο η δίψα του για το αίμα των ζωντανών. Όλα τα στοιχεία που ήταν εγκλωβισμένα στον πάνω κόσμο ήταν επικίνδυνα άλλωστε. Το πλάσμα αυτό ωστόσο, της έλεγε ο παππούς της, αρεσκόταν να σκοτώνει τα θύματά του αργά. Άλλαζε μορφή ή γινόταν αόρατο, παραμόνευε στο σκοτάδι, ένα βήμα πίσω από τα θύματά του, αρκετά κοντά ώστε αυτά να νιώθουν την ανάσα του, αλλά ταυτόχρονα αρκετά μακριά για να μην το βλέπουν – και αυτή η αμφιβολία, η οποία εναλλασσόταν με τη βεβαιότητα ότι κάτι κακόβουλο τους παρακολουθεί, οδηγούσε τα θύματα στην τρέλα. Τι ήταν αυτό που της είχε πει το αγόρι της τις προάλλες; Είχε βρει δύο ημικυκλικά σημάδια στο αυτοκίνητό του, πάνω στο παράθυρο της πόρτας του οδηγού. Σαν κάποιος να είχε ακουμπήσει τις κόψεις των βρόμικων χειρών του πάνω στο τζάμι, προσπαθώντας να δει στο εσωτερικό. Η καρδιά της έχασε έναν χτύπο, καθώς συνειδητοποίησε ότι το ίδιο σημάδι είχε δει και η ίδια στο παράθυρο της κουζίνας λίγο πριν βγει έξω.

Τα μάτια βλέπουν, οι αισθήσεις καταγράφουν την κάθε λεπτομέρεια, ωστόσο το μυαλό δεν αντιλαμβάνεται πάντοτε τη σημασία τους. Μέχρι που, κάποια στιγμή, τα κομμάτια μπαίνουν στη θέση τους και μια κοπέλα που περπατά μόνη στο δάσος καταλαβαίνει ότι η σιωπή που επικρατεί γύρω της είναι αφύσικη και την ενοχλεί, ότι κάποιος προσπαθούσε να δει στο εσωτερικό της κουζίνας της και ότι το συνήθως ήρεμο ροτβάλνερ έχει γυμνώσει τα δόντια του και γρυλίζει. Ο άνεμος παρασέρνει μια γλυκερή, δυσάρεστη οσμή στα ρουθούνια της, προκαλώντας της αναγούλα.

Την ώρα που η τρομαγμένη κοπέλα τραβάει το λουρί του ροτβάιλερ, κάνοντας μεταβολή, γυρίζοντας σπίτι με γοργό βηματισμό, πέφτει η πρώτη σταγόνα της βροχής. Και η κοπέλα που περπατάει μόνη στο δάσος απομακρύνεται από το ξέφωτο στο οποίο θα έβγαινε αν συνέχιζε τον δρόμο της για μερικά ακόμα μέτρα. Απομακρύνεται και από τη μορφή που στέκεται ακίνητη ανάμεσα στα καχεκτικά έλατα, η υγρή μυρωδιά των οποίων δεν μπορεί να καλύψει εντελώς την οσμή που αναδίνει. Και η οσμή αυτή είναι ξένη με τον κόσμο των ζωντανών, καθώς δεν ανήκει σ' αυτόν. Είναι η μυρωδιά που κουβαλούν τα πλάσματα εκείνα τα οποία ανήκουν στο βασίλειο των νεκρών.

1

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΕ ΜΕ κατεβασμένο το κεφάλι. Ώμοι κυρτοί, υπό το βάρος της ντροπής. Βήματα βαριά από πόδια ασηκωτά, τα οποία πάλευαν να ακολουθήσουν τον γρήγορο ρυθμό των δύο ένστολων που στέκονταν στις δύο πλευρές του, κρατώντας τον σφιχτά από τα μπράτσα. Η προσαγωγή του στο τμήμα έγινε γρήγορα και διακριτικά – ωστόσο ο επιθεωρητής του Τμήματος Εγκλημάτων της Αστυνομικής Διεύθυνσης του Έρεμπρο ήταν σίγουρος πως με κάποιον τρόπο οι φωτογραφίες του σιδεροδέσμιου νεαρού άντρα θα διέρρεαν στα ΜΜΕ. Γιατί μπορεί να μην υπήρχαν δημοσιογράφοι τριγύρω, ωστόσο όλο και κάποιος περαστικός θα είχε καταφέρει να τραβήξει με ταχύτητα πιστολέρο μια φωτογραφία υψηλής ανάλυσης με το κινητό του. Στον 21ο αιώνα ο κάθε πολίτης ήταν και ένας δυνάμει ρεπόρτερ.

Ο νεαρός πέρασε στιγμιαία μπροστά του, στον δρόμο για την αίθουσα κράτησης, όπου θα γινόταν η ανάκριση. Για κλάσματα του δευτερολέπτου τα σκουρόχρωμα μάτια του νεαρού συγχρονίστηκαν με τα δικά του, εκπέμποντας ένα κύμα φόβου και αβεβαιότητας. Η φυσιογνωμία του δεν έμοιαζε εγκληματική, ήταν ένα τυπικό εικοσάχρονο αγόρι, ντυμένο

με φθαρμένο τζιν παντελόνι, στρατιωτικά άρβυλα με λυμένα κορδόνια και ένα μαύρο φούτερ με στάμπτα του συγκροτήματος Venom. Δάγκωνε τα χείλη του τόσο δυνατά, που το λεπτό σκουρόχρωμο δέρμα είχε αρχίσει να πληγιάζει. Έπειτα, ίσως πιστεύοντας πως ο συνοφρυωμένος μπάτσος με τα πολιτικά ρούχα και τα κοντοκουρεμένα μαλλιά που είχαν αρχίσει να γκριζάρουν στους κροτάφους τον έκρινε σιωπηλά από μέσα του, έστρεψε ξανά το βλέμμα του στη γαλάζια μοκέτα.

«Τον είδες;»

Ο Οικονομίδης κοίταξε πλαγίως και είδε τον αρχιφύλακα Σεμπάστιαν Χολμ να στέκεται δίπλα του, ακουμπώντας τον δεξιό του ώμο στην κάσα της πόρτας. Ένα χαμόγελο που μαρτυρούσε ικανοποίηση είχε σχηματιστεί στο φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο του νεαρού υπαξιωματικού.

«Αυτή είναι η ευγνωμοσύνη τους προς τη Σουηδία».

Ο Οικονομίδης καθάρισε τον λαιμό του. «Τους;»

«Ξέρεις», αποκρίθηκε ο Χολμ ανασκώνοντας τους ώμους του. «Των μουσουλμάνων. Δεν τον είδες;» Έκανε μεταβολή και προχώρησε μέχρι το γραφείο του. «Θα περίμενε κανείς, όταν μια χώρα σου προσφέρει άσυλο, να δίνεις κι εσύ κάτι, όχι να καις εκκλησίες».

«Πρώτον, μέχρι να αποδειχτεί ότι είναι υπεύθυνος για τους εμπρησμούς, καλό θα είναι να μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα...»

«Σύμφωνοι, ωστόσο τα δύο άτομα που τηλεφώνησαν—»

«Και δεύτερον», τον διέκοψε ο Οικονομίδης υψώνοντας την παλάμη μπροστά στο πρόσωπο του αρχιφύλακα, «είτε είναι πρόσφυγας που ζήτησε άσυλο είτε μετανάστης πρώτης γενιάς ή δεύτερης, δεν χρωστάει τίποτα στη Σουηδία».

Ο Χολμ ρουθούνισε και σταύρωσε τα χέρια του πάνω στο στήθος. «Αλήθεια; Δεν θα έλεγες ότι χρωστάς κάτι σε μια χώρα η οποία σε δέχτηκε όταν στη δική σου χώρα είτε θα πέθαινες είτε δεν θα είχες στον ήλιο μοίρα;»

«Όχι».

«Όχι;»

Ο επιθεωρητής ξεφύσηξε, καταλαβαίνοντας πως η συζήτηση δεν θα τελείωνε έτσι εύκολα. «Είμαστε μέλη μιας κοινωνίας, οκεί; Τυγχάνει να βρισκόμαστε στον ίδιο χώρο, άλλοι γεννήθηκαν εδώ, άλλοι ήρθαν αργότερα, άλλοι θα έρθουν πιο μετά. Με ορισμένους μοιραζόμαστε τις ίδιες απόψεις, με άλλους όχι».

«Και λοιπόν;»

«Για να λειτουργήσει η κοινωνία, πρέπει όλοι μας να έχουμε ένα μίνιμουμ συνεννόησης και ανοχής. Δεν σκοτώνουμε, δεν κλέβουμε, δεν αρχίζουμε να παίζουμε μποξ στη μέση του δρόμου...» Άφησε μερικές στιγμές να περάσουν προτού συμπληρώσει: «...ούτε πετάμε μολότοφ σε εκκλησίες».

«Μέχρι εδώ συμφωνούμε», παρατήρησε ο Χολμ.

«Εσύ πιστεύεις, για τους δικούς σου λόγους, ότι η διαφορά όσων γεννήθηκαν εδώ με όσους ήρθαν στη χώρα, ή γεννήθηκαν εδώ από ξένους γονείς, είναι πως οι δεύτεροι είναι περισσότερο υποχρεωμένοι από τους πρώτους να είναι νομοταγείς...»

«Επειδή έτσι πρέπει να συμπεριφέρεσαι όταν είσαι φιλοξενούμενος», κατέληξε ο Χολμ, δίνοντας έμφαση στην τελευταία λέξη. «Στη Ρώμη συμπεριφέρεσαι σαν Ρωμαίος, όχι σαν Γότθος».

«Το πού βρίσκεσαι δεν πρέπει να παίζει ρόλο για το πώς συμπεριφέρεσαι, Σεμπάστιαν. Αν αυτό το αγόρι πράγματι είναι υπεύθυνο για τους εμπρησμούς, το έγκλημά του δεν έχει μεγαλύτερη βαρύτητα επειδή το επώνυμό του τυγχάνει να μην είναι Χολμ».

«Αυτό το λες επειδή είσαι κι εσύ μετανάστης, Άντερς».

«Ω, σε παρακαλώ, Σεμπάστιαν, είμαι τόσο Σουηδός όσο είσαι κι εσύ».

Ο Χολμ ανασήκωσε τους ώμους και χαμήλωσε το βλέμμα του πάνω στα σκόρπια έγγραφα που βρίσκονταν στο γραφείο του. «Όπως νομίζεις».

Ο Άντερς παρατήρησε την κορυφογραμμή των ξανθών μαλλιών του Σεμπάστιαν Χολμ καθώς ο αρχιφύλακας έκανε πως μελετούσε τη χαρτούρα μπροστά του. Στον περίπου ενάμιση χρόνο που συνεργάζονταν ήταν σε θέση να διαβάξει αρκετά καλά τη γλαφυρή γλώσσα του σώματος του νεαρού, ο οποίος δεν είχε μάθει ακόμα να την κρύβει. Μπορούσε να δει την ένταση που διαπερνούσε σαν ηλεκτρικό ρεύμα τους μυς κάτω από το ανοιχτό μοβ πουκάμισό του και τη ροδαλή απόχρωση που είχε πάρει το συνήθως χλωμό δέρμα του προσώπου του. Ήταν η συνηθισμένη αντίδραση του Χολμ κάθε φορά που είχε μια διαφωνία με κάποιον.

Ένα τραχύ χτύπημα δαχτύλων στην κάσα της πόρτας προανήγγειλε τον ερχομό του Μπόζινταρ Τζατζάνοβιτς. Ο επικεφαλής του Τμήματος Εγκλημάτων έχωσε το χοντροκομμένο κεφάλι του στο άνοιγμα της πόρτας.

«Σε μισή ώρα στην τρία», είπε και έφυγε δίχως να πει άλλη κουβέντα.

Ο Οικονομίδης μπορούσε να ακούσει τα βαριά βήματα

του προϊσταμένου του καθώς απομακρυνόταν στον διάδρομο. Πήγαινε ένας μήνας που ο βηματισμός του είχε αλλάξει: πλέον τα πόδια του δεν πατούσαν γερά στο έδαφος, αλλά σέρνονταν αποκαρδιωμένα πάνω στη μοκέτα. Ο επιθεωρητής χαλάρωσε τη γραβάτα και άνοιξε το πρώτο κουμπί του λευκού πουκαμίσου του.

«Θες καφέ;»

«Σκέτο», αποκρίθηκε αφηρημένα ο Χολμ, αποφεύγοντας να τον κοιτάξει.

Η αίθουσα τρία μύριζε φρέσκια μπογιά, καινούρια μοκέτα και δυνατό καφέ. Γύρω από το ορθογώνιο τραπέζι είχαν πάρει τις θέσεις τους ο Μπόζινταρ Τζατζάνοβιτς, ο Σεμπάστιαν Χολμ και οι επιθεωρητές Άντερς Οικονομίδης και Άριελ Ριβέρα, η νεότερη προσθήκη του Τμήματος Εγκλημάτων της Αστυνομικής Διεύθυνσης του Έρεμπρο. Ο Άντερς έκρυψε ένα πονηρό χαμόγελο πίσω από μια κούπα τσάι παρατηρώντας το χαμηλωμένο βλέμμα του Χολμ, ο οποίος απέφευγε μαεστρικά να κοιτάζει ευθέως τη Ριβέρα. Εκείνη δεν έδειχνε να ενδιαφέρεται.

Ο Οικονομίδης έφερε στο μυαλό του την πρώτη εντύπωση που του είχε δημιουργηθεί μετά την πρώτη του συνάντηση με την επιθεωρήτρια Άριελ Ριβέρα πριν από ούτε τρεις μήνες: του είχε χαρίσει την πιο σφιχτή χειραψία που ο Οικονομίδης θυμόταν, ίσως για να μην του δώσει περιθώριο να αμφισβητήσει το μέταλλο από το οποίο ήταν φτιαγμένη. Η Ριβέρα ήταν σκληρή, παρά το μικροκαμωμένο και φαινομενικά εύθραυστο σουλούπι της. Τα κορακάτα μαλλιά της

ήταν πιασμένα σε μια αυστηρή αλογοουρά, η οποία έγλειφε το καφέ δερμάτινο μπουφάν που φορούσε καθημερινά. Στο χέρι της κρατούσε ένα στυλό BIC, παίζοντας νευρικά μαζί του. Ο επιθεωρητής καταλάβαινε πως η αναμονή δεν άρεσε ιδιαίτερα στη Ριβέρα.

Την ώρα που άφηνε την κούπα με το ζεστό τσάι μπροστά του, άκουσε τον γνώριμο ήχο των βημάτων της Σέλμα Μοντίν να πλησιάζουν. Η αρχηγός της Αστυνομικής Διεύθυνσης του Μπερσλάγκεν μπήκε φουριόζα στην αίθουσα, μοιράζοντας χαμόγελα στην ομάδα.

«Μόλις μίλησα με τον δήμαρχο Χάιμερ», είπε, ισιώνοντας τη φούστα της, προτού καθίσει στην κεφαλή του τραπέζιού. «Το δημοτικό συμβούλιο είναι ιδιαίτερα ευχαριστημένο που είχαμε εξελίξεις στην υπόθεση των εμπρησμών».

«Δηλαδή ομολόγησε ο ύποπτος;» ρώτησε ο Οικονομίδης κοιτάζοντας τη Ριβέρα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της. «Αρνείται τις κατηγορίες, ωστόσο βρήκαμε τρία δοχεία με βενζίνη στο υπόγειο του σπιτιού του».

«Συν τις δύο μαρτυρίες», συμπλήρωσε ο Χολμ. Η Ριβέρα κατένευσε. «Τι απάντησε ο ύποπτος σχετικά με τα δοχεία;»

«Αρνείται να μιλήσει δίχως δικηγόρο».

«Μάλιστα», είπε ο Χολμ κοιτάζοντας τον Άντερς.

«Είτε είναι αθώος είτε ένοχος», συνέχισε η Μοντίν, «η υπόθεση δείχνει να κινείται. Και αυτό είναι σημαντικό. Ριβέρα, Τζατζάνοβιτς, περιμένω να αποσπάσετε γρήγορα ομολογία προκειμένου να τελειώνουμε μια και καλή με αυτή την υπόθεση. Ένα ολόκληρο καλοκαίρι δεχόμασταν επίθεση από τα ΜΜΕ για τους εμπρησμούς».

Ο Τζατζάνοβιτς κατένευσε και η Μοντίν σηκώθηκε, σηματοδοτώντας το τέλος της σύντομης αυτής συνάντησης προτού το τσάι του Οικονομίδη προλάβει καν να γίνει χλιαρό.

«Συλλάβαμε έναν νεαρό σήμερα».

Η Τία Ραπς κοίταξε τον Άντερς πάνω από τα γυαλιά της.
«Ναι;»

«Δεν είμαι τόσο σίγουρος για την ενοχή του».

«Μάλιστα». Η φωνή της ψυχιάτρου ακούστηκε ουδέτερη. Ο Άντερς άνοιξε το στόμα του για να πει κάτι, ωστόσο το σφάλισε βιαστικά, μετανιωμένος. «Είναι η πρώτη σου εβδομάδα στη δουλειά μετά την άδεια, σωστά;»

«Σωστά».

«Πώς ήταν το Άμστερνταμ;»

«Όμορφο».

«Αυτό μόνο; Όμορφο;»

Ο Άντερς ανασήκωσε αμυντικά τους ώμους του. «Πέρασαμε όμορφα. Ήταν μια χαλαρωτική εβδομάδα».

«Απόλαυσες που πέρασες μία εβδομάδα μόνος με τη Λίσμπεθ, δίχως τον Γιάννη;»

«Ναι».

«Και πέρασες όμορφα. Χαλάρωσες. Δεν είχες κάποια κρίση πανικού».

«Ακριβώς».

«Κι όμως, για κάποιο λόγο, το πρώτο πράγμα που επιλέγεις να μου πεις σχετίζεται με τη δουλειά σου και όχι με ένα ταξίδι το οποίο σχεδίαζες καιρό μαζί με τη σύντροφό σου». Η Ραπς άφησε μερικά δευτερόλεπτα να περάσουν, ώστε να

δώσει τον απαραίτητο χρόνο στον Άντερς για να επεξεργαστεί τα λόγια της. «Γιατί;»

«Δεν ξέρω». Ο Άντερς κροτάλισε τα δάχτυλά του, μια νέα συνήθεια που είχε αποκτήσει ενώ βρισκόταν στην Ολλανδία. Για κάποιο λόγο έβρισκε ανακούφιση στον στιγμιαίο και ευχάριστο πόνο που του προκαλούσε το σκάσιμο των φυσαλίδων αζώτου στις αρθρώσεις του. «Δηλαδή φαίνεται ότι νοιάζομαι για τη δουλειά μου περισσότερο από την οικογένειά μου, ωστόσο...» Έτριψε το πρόσωπο με τις παλάμες του, προσπαθώντας να ξεπλύνει έναν αόρατο λεκέ. «Οποιαδήποτε άλλη μέρα θα ερχόμουν εδώ και θα μιλούσα για το ταξίδι. Γιατί περάσαμε όμορφα, πραγματικά όμορφα. Και πιστεύω ότι μας έφερε πιο κοντά, σιγά σιγά γινόμαστε και πάλι ομάδα. Αλλά σήμερα στη δουλειά...» Έκανε μια παύση, προσπαθώντας να βάλει στη σειρά τις σκέψεις του. «Έγινε κάτι, συνέλαβαν ένα αγόρι, και δεν ξέρω γιατί, αλλά είναι το μόνο που μπορώ να σκεφτώ».

«Μίλησέ μου για το αγόρι τότε».

«Δεν ξέρω τι να πω. Θα μπορούσε να είναι πραγματικά ένοχος. Απλώς έχω την εντύπωση ότι, αν είναι όντως ένοχος, η σύλληψή του ήταν θέμα τύχης. Και είχε να κάνει περισσότερο με το χρώμα του δέρματός του».

«Δεν σου αρέσει η αδικία, είναι φυσιολογικό».

«Μέχρι σήμερα, ωστόσο, κατάφερνα να μη γίνομαι εμμονικός με αυτό. Κατάφερνα να αφήνω τη δουλειά στη δουλειά, δεν την κουβαλούσα σπίτι».

«Και τι άλλαξε σήμερα;»

«Ήλπιζα ότι θα μπορούσες να μου δώσεις εσύ μια απάντηση».

«Μπορώ να σε βοηθήσω να την ανακαλύψεις, αλλά φοβάμαι ότι απάντηση μπορείς να δώσεις μόνο εσύ. Δεν είμαι μέσα στο μυαλό σου, Άντερς».

Ο Οικονομίδης ανασήκωσε τους ώμους του. «Φαντάζομαι ότι μου έλειψε η δουλειά. Το ταξίδι έσπασε τη ρουτίνα, έκανε τη δουλειά ξεχωριστή ξανά».

Η Ραπς κατένευσε με κατανόηση. «Πες μου για το ταξίδι. Είπες ότι δεν είχες κρίσεις πανικού. Αισθάνεσαι μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση πλέον;»

«Κάπως. Υπάρχει ακόμα ο φόβος του φόβου. Ότι θα συμβεί ξανά».

«Και γνωρίζεις πως αυτό είναι φυσιολογικό. Ο φόβος του φόβου υπάρχει ακόμα κι αν συμβεί μονάχα μία κρίση πανικού στη ζωή ενός ανθρώπου».

«Αισθανόμουν ασφαλής που είχα τη Λίσμπεθ δίπλα μου».

«Πώς είναι η γλώσσα του σώματός σας;»

«Αγγιζόμαστε περισσότερο τους τελευταίους μήνες. Έχουμε καταφέρει να έρθουμε πιο κοντά έπειτα...» Ο επιθεωρητής δάγκωσε στιγμιαία τα χείλη του. «Έπειτα απ' όσα συνέβησαν».

«Και η ερωτική σας ζωή έχει βελτιωθεί».

Ένα ντροπαλό χαμόγελο εμφανίστηκε δειλά στο πρόσωπο του Οικονομίδη. «Στο Άμστερνταμ η Λίσμπεθ πρότεινε να αρχίσουμε τις προσπάθειες για ένα δεύτερο παιδί».

«Αλήθεια;» έκανε η Ραπς, δίχως να κρύψει τον ενθουσιασμό της. «Και πώς βλέπεις αυτή την πιθανότητα;»

«Θα έκανε καλό στον Γιάννη να είχε έναν αδερφό ή μια αδερφή».

Η Τία Ραπς έγειρε μπροστά και κοίταξε τον Άντερς πάνω

από τα γυαλιά, τα οποία είχαν κατέβει μέχρι τη μέση της μύτης της.

«Μπορεί. Ωστόσο θέλω να ξεχάσεις για λίγο τι θα ήταν καλό για τον Γιάννη και τη Λίσμπεθ και θέλω να μου πεις τι θα ήταν καλό για τον Άντερς. Λοιπόν; Πώς βλέπεις αυτή την πιθανότητα;»

«Μου αρέσει».

Η Λίσμπεθ σούφρωσε τη μύτη της, σαν να μπορούσε να μυρίσει το ψέμα του Άντερς παρά την έντονη μυρωδιά του κάρι.

«Τι λες εσύ;» ρώτησε τον Γιάννη ο πατέρας του, αφού κατάπιε δίχως να μασήσει και πολύ την μπουκιά κοτόπουλο. «Νομίζω πως η μαμά έφερε το Νέο Δελχί στο τραπέζι μας».

«Σίγουρα είναι καλύτερο από το κοτόπουλο κάρι από εκείνο το εστιατόριο παρακάτω», αποκρίθηκε αυτός. «Πώς λέγεται;»

«Κατμαντού;»

«Ναι!»

«Η κουζίνα του είναι νεπαλέζικη, όχι ινδική».

Το εντεκάχρονο αγόρι ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους του και κάρφωσε με το πιρούνι του ένα κομμάτι κοτόπουλο. Ναι, σκέφτηκε ο Άντερς. Το τελευταίο πράγμα που ενδιαφέρει ένα αγόρι στην ηλικία του είναι η διαφορά στην κουζίνα δύο γειτονικών χωρών. Συνήθως τα ενδιαφέροντά τους περιορίζονται στα βιντεοπαιχνίδια, στις εκπομπές διάσημων YouTubers και στα κορίτσια. Ή στα αγόρια. Για τον Άντερς δεν είχε καμία διαφορά τι προτιμούσε ή τι θα προτιμούσε ο γιος του.

Ήπια μερικές γουλιές από την κόκα κόλα λάιτ στο ποτήρι του κι έκλεισε το μάτι στη Λίσμπεθ. «Νομίζω ότι θα μπορούσες να βάλεις λίγο κάρι ακόμα», της είπε παιχνιδιάρικα.

«Φοβάμαι ότι χρησιμοποίησα όλο το κάρι που είχα».

Ο Άντερς σκούπισε τον ιδρώτα που είχε αρχίσει να σχηματίζεται στο μέτωπό του και έγειρε πίσω, στην πλάτη της καρέκλας του. «Κι εγώ φοβάμαι ότι δεν αντέχω άλλο. Είναι λίγο... χμ... παραπάνω καυτερό απ' όσο μπορώ να αντέξω».

Η Λίσμπεθ κοίταξε το φαγητό που γέμιζε περίπου το ένα τέταρτο του πιάτου του Άντερς. «Λοιπόν, αφού δεν το έφαγες όλο, θα πρέπει να πλύνεις τα πιάτα».

Μισή ώρα αργότερα τα πιάτα ήταν πλυμένα, ο Γιάννης είχε κλειστεί στο δωμάτιό του και η Λίσμπεθ διάβαζε για τη ζωή και τον θάνατο του Πάμπλο Εσκομπάρ στον καναπέ του σαλονιού.

Ο Άντερς κάθισε στα πόδια της κι εκείνη τα τοποθέτησε πάνω στους μηρούς του. Ο επιθεωρητής άρχισε ενστικτωδώς να τα μαλάζει.

«Έμαθα ότι συνέλαβαν τον εμπρηστή των εκκλησιών», είπε η Λίσμπεθ, δίχως να σηκώσει τα μάτια της από τις σελίδες του βιβλίου.

«Δεν έχει αποδειχτεί ακόμα πως όντως είναι αυτός».

«Ο προϊστάμενός σου ακουγόταν ιδιαίτερα σίγουρος όταν μιλούσε στα κανάλια».

«Μπορεί και να έχει δίκιο».

Η Λίσμπεθ κατέβασε το βιβλίο, αποκαλύπτοντας το μισό πρόσωπό της. Μια ξανθιά τούφα είχε ξεφύγει από τον

ατημέλητο κόσσο της και χάιδευε απαλά το αριστερό ζυγωματικό της. Ήταν όμορφη. Αυτό ήταν το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί εκείνη τη στιγμή ο Άντερς.

«Ωστόσο», συνέχισε, ανασηκώνοντας τους ώμους του, «είτε έχει δίκιο είτε όχι, δεν έχει σημασία. Ο Τζατζάνοβιτς έχει το βάρος της απόφασης, είτε είναι σωστή είτε λανθασμένη».

«Και το πιστεύεις πραγματικά αυτό».

«Ναι».

«Καλή προσπάθεια».

«Λέω την αλήθεια».

Τη θέση του προσώπου της Λίσμπεθ πήρε η ασπρόμαυρη φωτογραφία του χαμογελαστού Πάμπλο Εσκομπάρ. «Είσαι μεγάλο αγόρι, Άντερς. Ξέρεις πού σταματάνε οι ευθύνες σου».

Ο Άντερς συνέχιζε να μαλάζει τα πόδια της Λίσμπεθ, παρακολουθώντας τη σβηστή τηλεόραση απέναντί του. Η επαφή του υφάσματος της κάλτσας με τα χέρια του τον ηρεμούσε. Ήταν γνώριμη. Τον τύλιγε με μια ζεστασιά και του δημιουργούσε μια αίσθηση ασφάλειας, σαν μητρικό χάδι.

«Είναι καλό;» ρώτησε έπειτα από λίγο, σπάζοντας τη σιωπή.

«Το βιβλίο; Μέχρι στιγμής, ναι».

«Μπορώ να σου πω τι θα γίνει στο τέλος».

Το πρόσωπο της Λίσμπεθ εμφανίστηκε ξανά πάνω από το βιβλίο. Το δεξί της φρύδι ήταν ανασηκωμένο. «Αλήθεια;»

Ο Άντερς πλησίασε, φέρνοντας το κορμί του πάνω στο δικό της. «Ο Εσκομπάρ κρύβεται στο Μεντεγίν. Οι μπάτσοι τον εντοπίζουν... Προσπαθεί να ξεφύγει τρέχοντας στις οροφές των σπιτιών...»

Τα χείλη τους ήρθαν σε επαφή. Ο Άντερς μπορούσε να μυρίσει την οδοντόκρεμα στην ανάσα της Λίσιμπεθ. Είχε προλάβει κιόλας να πλύνει τα δόντια της.

«Και τον σκοτώνουν;»

Έγνεψε καταφατικά. «Κοίταξες την τελευταία σελίδα;»

«Γελοίο». Τον φίλησε. Το βιβλίο έπεσε με γδούπο στο πάτωμα και ο Πάμπλο έμεινε να κοιτάζει το ζευγάρι χαμογελώντας πονηρά.

Ξαφνικά οι πρώτες νότες του «Don't fear the reaper» άρχισαν να βγαίνουν από την τσέπη του παντελονιού του Άντερς. Ο επιθεωρητής έριξε μια στιγμιαία ματιά στην οθόνη προτού πατήσει το πλήκτρο της απόρριψης και συνεχίσει να φιλάει τη Λίσιμπεθ. *Όχι απόψε, Χολμ.*

Με έναν κοφτό ήχο, το κινητό ειδοποίησε τον Άντερς πως ένα μήνυμα τον περίμενε. Ένα ρίγος διέτρεξε τη σπονδυλική του στήλη, και μονομιάς η ζεστασιά που ένιωθε μέχρι εκείνη τη στιγμή εξαφανίστηκε, καθώς ήξερε τι θα αντίκριζε μόλις άνοιγε το μήνυμα. Κοίταξε απολογητικά τη Λίσιμπεθ, προσπαθώντας να καταγράψει κάθε λεπτομέρεια του προσώπου της, προσπαθώντας να φυλάξει σαν κόρη οφθαλμού αυτή την πολύτιμη στιγμή ηρεμίας, προτού καταδυθεί στον βούρκο – και ήδη ένιωθε τη θερμότητα να εγκαταλείπει το σώμα του, λες και ο ίδιος εναρμονιζόταν με το πτώμα το οποίο τον περίμενε να αποδώσει δικαιοσύνη για λογαριασμό του.

Έλα γρήγορα. Βρίσκομαι [συντεταγμένες].

Αυτό περίμενε να δει ο Άντερς ανοίγοντας το μήνυμα που του είχε στείλει ο Σεμπάστιαν Χολμ. Αυτό έκανε ο νεαρός αρχιφύλακας κάθε φορά που αναγκαζόταν να ειδοποιήσει

τον επιθεωρητή ότι η παρουσία του ήταν απαραίτητη στον τόπο ενός εγκλήματος. Όχι, ωστόσο, εκείνο το βράδυ.

Το μήνυμα που έστειλε ο Χολμ έκανε το στομάχι του επιθεωρητή Άντερς Οικονομίδα να σφιχτεί, και ξαφνικά αισθάνθηκε την ανάγκη να τσιμπήσει τον εαυτό του προκειμένου να βεβαιωθεί πως δεν βρισκόταν στο μέσο κάποιου εφιάλτη. Σίγουρα πρέπει να ονειρευόταν.